

РЕШЕНИЕ

№ 1468

гр. София, 06.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 06.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **7077** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на С. Б. С., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] и със съдебен адрес: [населено място], ул. “Т. № 5Б, ет. 3, офис 311, чрез адв. Л. Б. – САК, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 1891 от 26.06.2023 г., издадена от М. В. И. на длъжност – мл.автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в отдел „ПП“ при СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1 б. „б“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС с рег. [рег.номер на МПС] до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

В жалбата се излагат аргументи, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. Твърди се, че посочената в заповедта фактическа обстановка не отговаря на истината. Посочва, че не е налице отказ по смисъла на закона. Напротив от негова страна е била изрично заявено, че желае да бъде тестван за наличието на наркотични вещества или техните аналози, но полицейските органи възпрепятствали това обстоятелство. Сочи още, че издаденият му талон за изследване № 113559 е бил издаден със задна дата и то не с няколко дни, а с цял месец и това е повлияло при пристигането му във ВМА, където отказали кръвните изследвания,

както и че е издаден за период от 40 минути. Неправомерно от страна на полицейските органи изискали премества на МПС, като това не било съобразно с времето посочено в издаденият му талон. По изложените съображения моли съда за отмяна на оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, чрез процесуалния му представител адв. Б., поддържа изложените в жалба доводи за незаконосъобразност на акта и моли същия да бъде отменен. Подробни доводи са развити в депозираните по делото писмени бележки. Претендира разноски, съобразно представен списък на разноските.

Ответната страна – М. В. И. на длъжност – мл.автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в отдел „ПП“ при СДВР, редовно призован, не изпраща представител. В депозирано по делото писмо, с което в съда е изпратена административната преписка, ответникът не е взел становище по същество на жалбата, но е направил възражение по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК в случай, че от страна на жалбоподателят се претендират разноски.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 26.06.2023 г. около 02:10 часа, в [населено място], по бул. Д. Ц., до Руското посолство и П. Хотел М., била извършена проверка на л.а М. Аутлендър с рег. [рег.номер на МПС] , управляван от С. Б. С., собственик и вода на МПС, като при извършената проверка водачът отказал да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества и техните аналози с техническо средство - дрегер Д. ТЕСТ 5000 с фабричен номер А. 0069. На водача на автомобила е издаден талон за медицинско изследване номер 113559 за ВМА.

За установеното е издаден АУАН серия ГА № 927721/26.06.2023 г. от автоконтрольор при СДВР, Отдел „Пътна полиция“ – Д. С. Д., в който е посочено, че жалбоподателят е нарушил чл. 174, ал. 3, предл. 2 от ЗДвП – отказва да му бъде извършена проверка за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози и не изпълни предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употреба на наркотични вещества или техни аналози. Въз основа на така съставения АУАН е издадена процесната заповед.

По делото са представени АУАН серия ГА № 927721/26.06.2023 г.; оспорената ЗППАМ № 23-4332-004976 от 26.09.2023 г.; Талон за изследване № 113559; заповед № 4332з-1218 от 31.10.2023 г. относно извършване на проверка по получени данни за извършено дисциплинарно нарушение от служители в отдел ПП при СДВР; справка рег. № 4332р-8140 от 26.11.2023 г.; писмо от ВМА с рег. № 124993 от 22.11.2023 г., от което се установява, че на 26.06.2023 г. в регистрите на ВМА нямало данни лицето да е вписано на посочената дата в амбулаторния журнал; Докладна записка от 26.06.2023 г.; постановление за отказ да се образува наказателно производство 1977 от 30.01.2024 г. издадено от прокурор при СГП, разпечатка от телефони разговори изходящи от мобилния номер на жалбоподателя; Справка картон на водача; заповед № 1618 от 26.8.2018 г. и № 8121з-1524 от 09.12.2016 г.

По делото са събрани и гласни доказателствени средства с разпита на свидетеля М. М. Т., които съдът кредитира при условията на чл. 172 от ГПК с оглед неговата заинтересованост.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен

интерес от оспорването, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК. В тази връзка неоснователно е изложено в жалбата оплакване за нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59 ал. 2, т. 4 АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО, съобразно преследваната от закона цел. Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 1618 от 26.8.2018 г. и № 8121з-1524 от 09.12.2016 г. на директора на СДВР са оправомощени длъжностните лице от СДВР, които да издават заповед за ПАМ по чл. 171 от ЗДвП и доколкото процесната заповед е издадена от мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, то същата се явява издадена от компетентен орган. Административният акт е издаден в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, посочени са фактическите и правни основания за издаването му. В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение, за което лицето е наказано, включително посоката на движение на МПС, както и датата на нарушението. Посочена е ясно и недвусмислено нарушената разпоредба на ЗДвП, а именно - чл. 174, ал. 3, предл. 2 от ЗДвП - отказва да му бъде извършена проверка за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози и не изпълни предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употреба на наркотични вещества или техни аналози.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. В хода на административното производство са проверени и преценени всички събрани доказателства, съгласно нормата на чл. 36 от АПК. При издаването на процесния акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП /в редакцията към изм. - ДВ, бр. 77 от 2017 г., в сила от 26.09.2017 г./, предвижда прилагане на ПАМ, за този който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда,

установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

При тази законова регламентация, необходимата материално правна предпоставка за налагане на мярката е установено по надлежния ред управление на МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установено по надлежния начин посочен в текста на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Нарушението на водача следва да е констатирано със съставен акт за установяване на административно нарушение, който АУАН, съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му.

В случая заповедта е издадена при отсъствие на посочените по-горе материалноправните предпоставки предвидени в чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП. Събраните по делото доказателства опровергават извода на административния орган за необходимост от прилагане на ПАМ.

Според приложимия нормативен акт е Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози в акта за установяване на административно нарушение и в протокола за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози показанията на техническото средство се вписват в акта за установяване на административното нарушение и в талона за изследване до втория знак след десетичната запетая включително. Според чл. 6, ал. 6 от цитираната наредба контролният орган връчва на лицето срещу подпис талона за изследване, като вписва: 1. мястото, където да се извърши установяването; 2. срока на явяването - до 45 минути, когато нарушението е извършено на територията на населеното място, в което се намира мястото за установяване с доказателствен анализатор или за извършване на медицинско изследване и за вземането на кръв и урина за химическо или химико-токсикологично лабораторно изследване, и до 120 минути - в останалите случаи.

Концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява въз основа на показанията на техническото средство за установяване концентрацията на алкохол в кръвта или на теста за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози в случаите на отказ на лицето да подпише или да получи талона за изследване, при неявяване в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване.

Установява се от фактите по делото, че жалбоподателят С., като водач на МПС е управлявал МПС. Не се установява обаче последният да е управлявал МПС при случаите на отказ на лицето да подпише или да получи талона за изследване, при неявяване в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване. Действително както и жалбоподателят сочи, същият първоначално след като му е бил извършена проверка за наличието на алкохол в кръвта, е отказал да бъде тестван за наличието на наркотични вещества или техните аналози. Непосредствено след което както и свидетелят установява същият е пожелал да бъде тестван за наличието на наркотични вещества или техните аналози и в тази връзка му е бил издаден талон за изследване № 113559.

От представения по делото талон за изследване е видно, че същият е издаден в нарушение на Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. От съдържанието на същия е видно, че е вписана дата различна от датата /един месец по-рано/, на която е извършена проверката, което опорочава валидността на документа. Дори и да се приеме, че същият би бил действителен, така както се твърди в доказателствата, приложени към административната преписка, то от събраните в хода на съдебното дирене доказателства – удостоверение 18 от 15.11.2023 г. от С., в това число и от гласните такива се установява, че жалбоподателят е бил в обективна невъзможност, да се яви в определения му часови диапазон във ВМА за даване на проба.

Следователно въз основа анализа на писмените и гласни доказателствени средства, по-горе в настоящите мотиви, се формира изводът, че не е било налице при описаните в заповедта обстоятелства за дата, час и място управление на ППС от адресата на заповедта да е отказал да бъде изследван с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване.

В този смисъл фактическото основание, послужило за прилагането на процесната ПАМ спрямо жалбоподателя, се явява оборено, поради което оспорената заповед се явява постановена в нарушение на материалния закон и като такава следва да бъде отменена.

По разноските по производството:

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК съдът възлага разноските по делото в тежест на ответната страна. Ответникът дължи разноски за заплатена държавна такса в размер на 10 лева и за извършеното от страна на адв. Л. Б. адвокатско възнаграждение. По отношение на претендираното адвокатско възнаграждение и с оглед направеното от страна на ответника възражение за прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК, съдът намира същото за неоснователно, доколкото възнаграждението е договорено в размер съобразен с определения такъв по чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, с включен ДДС.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, АССГ, Трето отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С. Б. С., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] и със съдебен адрес: [населено място], ул. “Т. № 5Б, ет. 3, офис 311,

чрез адв. Л. Б. – САК, Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 1891 от 26.06.2023 г., издадена от М. В. И. на длъжност – мл.автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в отдел „ПП“ при СДВР.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на С. Б. С., ЕГН: [ЕГН], сумата от 1210 лева, разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДвП.

СЪДИЯ: